17/12/2019

Ο καρκίνος του Μίρτσια και ο “χιονισμένος Παράδεισος”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Πρόσφατα ἐκοιμήθη ἕνας καλός μου φίλος, ὁ Μίρτσια Στάν-σιου ἀπό τήν Ρουμανία, μέ ἥσυχο, εὐλογημένο καί μακάριο τέλος.

Τά ὅσα θά γραφοῦν στήν συνέχεια, πού σκιαγραφοῦν τήν κατάσταση τοῦ Μίρτσια πού ἔπασχε ἀπό τόν καρκίνο καί τήν ἐπικοινωνία πού εἶχα μαζί του γιά νά ἀντιμετωπίση τήν ἀσθένεια καί τόν θάνατο, ἀποβλέπουν στό νά βοηθηθοῦν μερικοί πού περνοῦν τήν ἴδια κατάσταση πού πέρασε ὁ Μίρτσια. Μέσα ἀπό αὐτήν τήν προοπτική πρέπει νά διαβασθοῦν τά ἑπόμενα.

Τόν Μίρτσια, μαζί μέ τήν σύζυγό του Ἄνκα τούς γνώρισα ὅταν ἦλθαν στήν Ναύπακτο μέ ἕναν ὅμιλο Ρουμάνων, μέ ὑπεύθυνο τόν π. Θεόδωρο, τό ἔτος 2010. Ἀπό τότε συνδέ-θηκα περισσότερο μαζί τους. Ὕστερα ἦλθαν πολλές φορές στήν Ναύπακτο, μαζί μέ τά μικρά τότε παιδιά τους, συναντηθήκαμε καί στήν Ρουμανία

σέ διάφορες ἐπισκέψεις μου, καί εἴχαμε μιά καλή ἐπικοινωνία.

Τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἐπειδή ὁ Μίρτσια ἀγάπησε ἀπό τήν πρώτη στιγμή τήν θεολογία πού ἐξέφραζα, ἔμαθε μόνος του τήν ἑλληνική γλώσσα γιά νά μοῦ στέλνη μηνύματα, νά διαβάζη τά βιβλία μου, νά ἀκούη τίς διάφορες ἐκπομπές πού ἔκανα στήν τηλεόραση καί τό ραδιόφωνο καί νά ὁμιλοῦμε στό τηλέφωνο.

Μοῦ ἔγραφε σέ μήνυμά του:

«Χαίρομαι πάρα πολύ γιά τά θεολογικά θέματα πού μιλᾶτε στίς ἐκπομπές, ὅπως ἦταν "ἡ ἐκλογή τῶν Ἀποστόλων". Ἡ μικρή γνώση μου τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας εἶναι μεγάλο δῶρο γιά μένα σάν τούς πνεύμονες. Ἀναπνέω καθαρό θεολογικό ἀέρα. Πάντα εὐγνωμόνως. Μίρτσια».

Εἶναι σημαντικό ὅτι τήν ἐκμάθηση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας τήν θεωροῦσε σάν πνεύμονα γιά νά ἀναπνέη τόν καθαρό θεολογικό ἀέρα! Τί ὡραία ἔκφραση! Δείχνει πόσο ἀγαποῦσε τήν θεολογία, ὡς τρόπο ζωῆς καί κοινωνίας μέ τόν Θεό.

Μάλιστα, λόγῳ τῆς εὐφυίας του καί τῆς εὐαισθησίας του βοήθησε καί στήν μετάφραση ἑνός βιβλίου μου στήν ρουμα-νική γλώσσα πού ἐκδόθηκε πρόσφατα.

Ἡ ἀσθένειά του

Ὁ Μίρτσια ἀποδείχθηκε λαμπρός Χριστιανός κατά τήν διάρ-κεια τῆς ἀσθένειάς του ἀπό καρκίνο καί κυρίως στόν τρόπο τῆς κοιμήσεώς του. Ἀντιμετώπισε τήν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου μέ πίστη στόν Θεό, ἔκανε τίς σχετικές θεραπεῖες πού τοῦ ὑποδείκνυαν οἱ ἰατροί, ἄφησε τόν ἑαυτό του στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ καί ἀνέμενε τήν κοίμησή του μέ προσδοκία νά συναντήση τόν Χριστό.

Ἐπειδή αὐτός ὁ τρόπος θανάτου-κοιμήσεως ἑνός καλοῦ Χρι---στια-νοῦ εἶναι ἐκπληκτικός, γι' αὐτό θά παραθέσω μερικά ἀπό τά μηνύματα, ὅπως καί μερικά γράμματα πού ἀνταλλάξαμε πρός τό τέλος τῆς ζωῆς του. Αὐτό θά γίνη καί γιά ἕνα αἰώνιο μνημόσυνο τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ Χριστιανοῦ, ἀλλά καί γιά νά καταγραφῆ ἕνα πρότυπο καλοῦ Χριστιανοῦ οἰκογενειάρχου στούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας καί τούς μεταγενεστέρους.

Μοῦ ἔγραφε σέ μήνυμα λίγους μῆνες πρίν τήν κοίμησή του:

«Ἔκανα καί ἐξετάσεις στό ἐγκέφαλο. Εἶναι γεμάτος μέ μεταστάσεις. Εἶμαι ἄρεμος τώρα. Θά συνεχίσω μέ δυό θεραπεῖες, ὅπως θέλουν οἱ ἰατροί, ἀλλά ἐγώ θέλω θεραπεία ἀπό τόν Θεό. Δόξα τῷ Θεῷ».

Ἡ ἠρεμία του καί ἡ προτεραιότητά του στήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ εἶναι δεῖγμα

ζωντανῆς πίστης.

Τοῦ ἀπάντησα:

«Διάβασα τό μήνυμά σου μέ συγκίνηση καί προσευχή. Θαύμασα τήν πίστη σου. Ὁ Θεός νά σοῦ δώση τήν ζωή καί τό πλήρωμα τῆς ζωῆς (Ἰωάννου 10, 10)».

Πάλεψε μερικά χρόνια μέ τήν ἀσθένεια τοῦ καρκίνου. Ἤθελε νά ζήση. Ἔκανε ὅλες τίς θεραπεῖες, προσευχόταν στόν Χριστό καί τούς ἁγίους, ἐπισκεπτόταν ἱερούς τόπους γιά νά ἀναζητήση καί νά βρῆ τρόπους βιώσεως τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί νά λάβη εὐχές ἁγίων ἀνθρώπων.

Ἐπιθυμία συνάντησής του μέ τόν Χριστό

Στό τελευταῖο στάδιο τῆς ἀσθενείας του, ἐπειδή κατάλαβε ὅτι θά ἀναχωροῦσε ἀπό τόν κόσμο αὐτό, εἶχε μέσα του τήν μεγάλη ἐπιθυμία νά συναντήση τόν Χριστό.

Σέ ἕνα ἀπό τά τελευταῖα μηνύματά του μοῦ ἔγραφε:

«Εὐλόγησον, Δέσποτα! Χθές τό βράδυ ἔλαβα τήν ἀπάντηση ἀπό τίς ἐξετάσεις στόν ἐγκέφαλο. Τό τελευταῖο, πρίν ἀπό ἕνα μήνα, ἦταν καλύτερες, ἀλλά τώρα ὅλα οἱ ὄγκοι ἔχουν μεγαλώσει πάρα πολύ. Ἀλλά ἀπό νευρολογική πλευρά γιά τώρα εἶμαι καλά. Ὁ Θεός εἶναι ὁ Κύριος τῆς ζωῆς μας!

Προσωπικά, νομίζω ὅτι ἔχω φτάσει ἴσως στό σημεῖο πού δέν πρέπει νά κάνω ἄλλη θεραπεία. Τά ἔκανα ὅλα. Ἄς ἐνεργεῖ ὁ Θεός! Νομίζω ὅτι ὁποιαδήποτε θεραπεία ἐδῶ εἶναι μόνο γιά νά ξεκουραστεῖ ἡ συνείδηση ἐκείνων πού μέ ἀγαποῦν. Θά μποροῦσα φυσικά νά τό κάνω καί αὐτό ἄν εἶναι σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλά τώρα θά μποροῦσα νά λέω ἀντίο σέ ὅλους (ἔχω ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἄνκα καί τά παιδιά θά εἶναι καλά ἄν ἐγώ θά φύγω) καί νά ἀποχωρήσω, περιμένοντας τήν μεγάλη συνάντηση μέ τόν Χριστό. Προσεύχεστε γιά μένα νά βρῶ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ!».

Τόν ἀπασχολοῦσε ἔντονα ἡ συνάντησή του μέ τόν Θεό.

Τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως μέ μήνυμα:

«Ἀγαπητέ μου Μίρτσια. Μέ συγκίνησε πολύ τό μήνυμά σου. Εἶδα πῶς ἀντιμετωπίζει τίς ἀσθένειες ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Παΐσιος ἔλεγε ὅτι ὁ καρκίνος γέμισε τόν Παράδεισο μέ ἁγίους. Εἴμαστε προσωρινοί στήν ζωή αὐτή, ξενητεμένοι καί πρέπει νά τρέχουμε πρός τήν πραγματική μας πατρίδα.

Ἐγώ σέ ἀγαπῶ πολύ καί θέλω νά ζήσης πιό πολύ καί νά σέ ἔχουμε μαζί μας. Ἄν

ὅμως ὁ Θεός σέ ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπό ἐμᾶς καί σέ θέλει κοντά του, τότε ἄς εἶναι εὐλογημένο τό θέλημά Του. Καί θέλω νά γνωρίζης ὅτι ὅταν φύγης, τότε ἡ Ἄνκα μέ τά παιδιά μαζί μέ τόσους ἄλλους θά ἔχουν καί τήν δική μου ἀγάπη. Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σου».

Προετοιμασία γιά τόν θάνατό του

Ὅταν ὁ Μίρτσια κατάλαβε ὅτι τό καντήλι τῆς βιολογικῆς του ζωῆς ἄρχισε νά σβήνη, ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία του νά καρῆ μοναχός, πράγμα πού ἦταν δύσκολο γιά τό πῶς μποροῦσε νά πραγματοποιηθῆ αὐτό. Μάλιστα, ἀναμένοντας ὅτι ὁ θάνατός του θά συνέβαινε σέ λίγες ἡμέρες, ὅπως τοῦ εἶπαν οἱ ἰατροί, θέλησε νά γίνη μοναχός ἀμέσως, ὥστε νά ἀφιερωθῆ ἐξ ὁλοκλήρου στήν προσευχή καί προσευχόμενος νά συναντήση τόν Χριστό. Μοῦ ἔγραψε σέ μήνυμά του:

«Εὐλόγησον, Δέσποτα! Σεβασμιώτατε, ὅλα ὅσα ἔχουν συμβεῖ τελευταῖα στή ζωή μου, μέ τήν εὐδοκία καί τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, μέ ὁδηγοῦν στήν ἀπόφαση νά γίνω μοναχός, μέ πλήρη συμφωνία καί τήν χαρά τῆς Ἄνκας, τῶν παιδιῶν μας καί τοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα. Μέ ὅλη τήν ψυχή μου σᾶς ζητάω νά μοῦ δώσετε τήν εὐλογία νά κάνω τό βῆμα αὐτό. Ὁ Πνευματικός μας μέ προέτρεψε ὁλοκαρδίως νά σᾶς ζητήσω τήν εὐλογία γιά τήν κουρά μου. Ὁ ἴδιος μοῦ ὅρισε καί τό μοναχικό ὄνομα –Μακάριος– τό ὁποῖο σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἐπιθυμοῦσα νά τό πάρω ἀπό τά νιάτα μου, ὅταν, ἀκόμα ἀνύπαντρος, εἶχα τόν πόθο νά γίνω μοναχός. … Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα ὅσα κάνατε γιά μᾶς, γιά τήν προσευχή σας καί τήν ἀγάπη σας! Μέ υἱική ἀγάπη σᾶς ἀσπάζομαι τήν δεξιά, Mircea».

Καί συμπλήρωνε μέ ἄλλο συνεχόμενο μήνυμα:

«Ὁποιαδήποτε ἀπάντησή σας νά εἶναι εὐλογημένη! Μήπως πρέπει νά σκέφτομαι τό θέμα ἀκόμα ἕνα μικρό διάστημα. Νά μή κάνω κάποιο λάθος. Νά ἐπιστρέψουμε στό Βουκουρέστι καί μετά νά δοῦμε μέ ἀκόμη μικρή ὑπομονή. Ἀλλά ἤμουν πολύ ἀδύναμος καί νόμιζα ὅτι ἦταν ὁ καιρός… Ἤθελα νά σᾶς λέω ὅλα αὐτά».

Τοῦ ἀπάντησα ἀμέσως.

«Ξαφνιάστηκα ἀπό τά μηνύματα, ἰδίως τό πρῶτο. Δέν ξέρω τί νά ἀπαντήσω. Ἡ καρδιά μου μοῦ λέει ὅτι δέν χρειάζεται βιασύνη, ἀλλά προσευχή γιά νά φανῆ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε μοναχική ζωή εἶναι ἡ ἀφιέρωση τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος στόν Θεό. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, ὅπως βλέπουμε στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καί στίς Ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ζοῦσαν ὡς μοναχοί, χωρίς νά ὑπάρχουν τότε Μοναστήρια. Ἀφιέρωσε τήν ψυχή σου καί τήν νοερά ἐνέργειά σου στόν Θεό. Προσευχήσου καρδιακά».

Ὁ Μίρτσια κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δέν συμφωνοῦσα ἀπόλυτα μέ αὐτό, γιατί ὑπῆρχαν ἀντικειμενικές δυσκολίες. Γι’ αὐτό, ἐπειδή οἱ ἰατροί τοῦ εἶπαν ὅτι ὁ θάνατός του πλησιάζει, μέ εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του πατρός καί τήν σύμφωνη γνώμη τῆς συζύγου του καί τῶν παιδιῶν του, πῆγε στήν Ἱερά Μονή Διακονέστι γιά νά προετοιμασθῆ, ὥστε νά ἀντιμετωπίση θαρραλέα καί μέ προσευχή τήν ὥρα τοῦ θανάτου του καί νά συναντηθῆ μέ χαρά μέ τόν Χριστό. Ἀπό ἐκεῖ μοῦ ἔστειλε τήν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Εὐλογεῖτε Δέσποτα,

Δόξα τῷ Θεῶ γιά τήν μεγάλη φροντίδα Του γιά μᾶς τά δημιουργήματά Του!

Ὅπως Σᾶς εἶπε καί ἡ Γερόντισσα Εὐλογία ἔφτασα στό Διακονέστι σέ αὐτή τή περίοδο τῆς ζωῆς μου, τήν ὁποία νιώθω ὅτι εἶναι τό τέλος. Ὅταν αἰσθάνθηκα πολύ κακό πρίν ἀπό δύο ἑβδομάδες, ἐξέφρασα αὐτήν τήν τελευταία ἐπιθυμία γιά νά ἐνταφιαστῶ στή Ἱερὰ Μονὴ Διακονέστι. Ὁ Πνευματικός μου εὐλόγησε αὐτή τήν ἐπιθυμία μου. Ἐπίσης, μιά ἄλλη ἐπιθυμία ἦταν, ὅσο εἶναι δυνατόν, νά μή πεθάνω στό νοσοκομεῖο, ὑποστηριγμένος ἀπό μηχανήματα. Αὐτή ἡ ἐπιθυμία γεννήθηκε στήν ψυχή μου τότε ὅταν διάβασα μιά συνέντευξη πού εἴχατε μέ τόν γιατρό Πάβελ Κυρίλλα τό 2009, τόν χρόνο πού Σᾶς εἶδα γιά πρώτη φορά στήν ὁμιλία περί τοῦ θανάτου.

Ἴσως δέν θά εἶχα ἔρθει ἐδῶ ἐπειγόντως, ἄν δέν μοῦ εἶχαν πεῖ οἱ γιατροί ὅτι ὁ θάνατος μπορεῖ νά γίνει ἀνά πάσα στιγμή ἐξαιτίας τῆς ἐγκεφαλικῆς κήλης, ἡ ὁποία μπορεῖ νά συμβεῖ ὁποτεδήποτε, πράγμα πού τό νιώθω πολλές φορές τήν ἡμέρα, ἀλλά δέν ἔχει γίνει μέχρι τώρα. Ἐξαιτίας τῶν ὄγκων, πού βρίσκονται στή βάση τοῦ κρανίου, νιώθω ἄλλο κύκλωμα μέσα στήν στήλη καί στόν ἐγκέφαλο, τό ὁποῖο τό ἀκούω ἐκεῖνες τίς στιγμές πώς ἀρχίζει νά ἀντλεῖ ὅλο καί πιό γρήγορα καί τότε περιμένω, ὅμως μέχρι τώρα δέν ἦρθε ἡ στιγμή αὐτή.

Αἰσθάνθηκα ἐπίσης ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νά πάψω κάθε θεραπεία ἤ διαδικασία , πού ὅπως παρατήρησα δέν εἶχαν κανένα σίγουρο ἀποτέλεσμα, κυρίως ὅτι ἐκτός ἀπό τίς μεταστάσεις τοῦ ἐγκεφάλου, ὅλο τό σῶμα εἶναι γεμάτο. Τρεῖς ἑβδομάδες πρίν, μετά ἀπό τήν τελευταία τομογραφία, ἀποφάσισα νά ἀφήσω τά πάντα καί νά φύγω ἀπό τό Βουκουρέστι. Καί ἀπό τήν στιγμή ἐκείνη σταμάτησε ὅλη ἡ ταραχή πού ὑπῆρχε γύρω μου.

Εἶμαι ἥσυχος, περιμένω νά γίνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μαζί μου. Αὐτή ἡ ἀπόφαση μοῦ ἔφερε πολλή εἰρήνη. Παίρνω ἀκόμα μερικά χάπια γιά νά ἀφήσω τόν Θεό νά ἐνεργεῖ. Δοξάζω τόν Θεό πού οἱ πόνοι δέν εἶναι ἀκόμη τόσο ἔντονοι, ὥστε νά ἀναγκαστῶ νά πάω στό νοσοκομεῖο μέ μορφίνη καί ἐλπίζω νά μή τήν χρειάζομαι

μέχρι στό τέλος. Γενηθήτω τό θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Στήν γιορτή τῆς Κοίμησης τῆς Θεοτόκου περίμενα ὅλη τήν ἡμέρα σέ μιά καρέκλα, στήν ἐκκλησία, μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας γιά νά φύγω, ἀλλά ὁ Κύριος διάλεξε μιά ἄλλη μέρα συνάντησης γιά μένα. Τήν περιμένω!

Εἶναι μιά μεγάλη εὐλογία αὐτή ἡ ἀναμονή σέ αὐτόν τόν τόπο. Ποῦ ἀλλοῦ πάρα μόνο στήν ἡσυχία ἑνός μοναστηριοῦ; Καί ἄν ὁ Θεός θά θελήσει ὅμως νά ἀλλάξει κάτι, θά τό ρυθμίσει, ὅπως μόνο Ἐκεῖνος ξέρει διά τῶν περιστατικῶν πού θά γίνουν.

Ἡ Ἄνκα (ἡ σύζυγός του) ἦρθε καί αὐτή στό μοναστήρι γιά νά μέ δεῖ καί χάρηκε πάρα πολύ γιά τήν ἀτμόσφαιρα ἡσυχίας πού εἶναι ἐδῶ, καί ἡ Ἰλεάνα (ἡ κόρη του) θαύμασε τήν χαρά καί τήν συμπεριφορά τῶν ἀδελφῶν. Ἡ Ἄνκα κατέληξε στό συμπέρασμα ὅτι ἕνα ἄλλο, καλύτερο μέρος γιά μένα σέ αὐτήν τήν περίοδο δέν θά ὑπῆρχε: μιά ἀτμόσφαιρα προσευχῆς καί τό γεγονός ὅτι κοινωνάω περίπου κάθε μέρα, μέ τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ μου. Καί ἐπίσης μοῦ εἶπε ὅτι ὁ τρόπος πού διάλεξα νά ἑτοιμαστῶ γιά αὐτή τήν στιγμή, εἶναι τό καλύτερο ὑπόδειγμα γιά τά παιδιά καί γιά τούς ἄλλους. Μετά ἀπό τήν ἐπίσκεψη στό Μοναστήρι ἡ Ἄνκα μοῦ εἶπε ὅτι βλέπει τά παιδιά πιό ἥσυχα.

Ὁμολογῶ ὅτι εἶχα καί ἄλλους σκοπούς ὅταν διάλεξα τό Διακονέστι. Σκέφτηκα ὅτι ἡ οἰκογένειά μου κατά σάρκα θά ἀναγκαστεῖ νά ἔρχεται πιό συχνά στό Μοναστήρι μετά ἀπό τήν κοίμησή μου καί θά ὠφεληθεῖ πολύ καί μετά, ἀλλά καί ἡ πνευματική μου οἰκογένεια ἀπό τό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐπίσης δέν θά μπορέσει νά μείνει μακρυά, μνημόσυνο μέ τό μνημόσυνο.

Θά τολμοῦσα νά πιστέψω ὅτι στήν κοίμησή μου θά εἶστε παρών διά τῆς προσευχῆς, ὅπως γράψατε στό βιβλίο γιά τήν Παναγία πού διαβάζεται τώρα στήν τραπεζαρία κάθε μέρα ὅτι στήν κοίμηση ἑνός χριστιανοῦ θά ἔπρεπε νά εἶναι παροῦσα ὅλη ἡ πνευματική του οἰκογένεια μέ τόν πνευματικό πατέρα καί τούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές. Ἔτσι ἐλπίζω.

Παρακάλεσα καί τήν Ἄνκα νά Σᾶς γράψει μερικά λόγια, ἀλλά εἶπε ὅτι αἰσθάνεται πώς (τά) εἶπα ὅλα σέ αὐτές τίς σειρές. Σᾶς ἀγαπᾶμε καί Σᾶς ζητᾶμε τήν εὐλογία».

Τί τολμηρό γράμμα! Τί γενναιότητα κρύβει μέσα του! Εἶναι μιά ἀφοβία θανάτου καί ὁρμή γιά συνάντηση μέ τόν Χριστό!

Ἀμέσως τοῦ ἔστειλα ἀπαντητική ἐπιστολή, γιά νά τόν ἐνισχύσω στόν ἀγώνα του. Τόν αἰσθανόμουν σάν ἕνα ἀθλητή, ἕναν παλαιστή, πού ἑτοιμαζόταν μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ νά παλέψη μέ τόν θάνατο, ὅπως οἱ μάρτυρες! Τοῦ ἔγραψα:

«Ἀγαπητέ μου Μίρτσια,

Ἔλαβα τό ἀπό 25-8-2019 γράμμα σου καί αἰσθάνθηκα ἔκπληξη καί χαρά.

Θαυμάζω τήν πίστη σου στόν Θεό, τήν ἐμπιστοσύνη σου στήν Πρόνοιά Του καί τό ὅτι περιμένεις τό γεγονός αὐτό ὡς συνάντηση μέ τόν Χριστό, τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους. Εἶναι αὐτό πού παρακαλᾶμε κάθε φορά στίς ἱερές ἀκολουθίες καί στήν θεία Λειτουργία: «Χριστιανά τά τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά καί καλήν ἀπολογίαν τήν ἐπί τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα» καί ὁ λαός ἀπαντᾶ μέ τό «παράσχου, Κύριε».

Σέ ὅλη τήν χριστιανική ζωή μας μαθαίνουμε τό πῶς θά φύγουμε ἀπό τόν κόσμο αὐτόν. Ὅλος ὁ βίος μας εἶναι προετοιμασία γιά τήν ἔξοδο τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα καί τήν συνάντησή μας μέ τόν Χριστό.

Ἄκουσα ὅτι ἕνας μοναχός πού ἦταν στό τέλος τοῦ βίου του εἶπε στούς μοναχούς πού ἦταν κοντά του: «Ἀδελφοί, Χριστός ἀνέστη, καλή ἀνάσταση!», καί ἔφυγε.

Ἕνας ἁγιορείτης στράφηκε στούς μοναχούς πού ἦταν δίπλα του καί τούς εἶπε: “Πατέρες, ἔχετε δεῖ πῶς πεθαίνουν οἱ Γέροντες;”. Καί ἐνῶ ἐκεῖνοι παρέμειναν ἀμίλητοι, ἐκεῖνος εἶπε: “Δεῖτε ἐμένα”. Ἄπλωσε τά πόδια του, ἔκλεισε τά μάτια του, σταύρωσε τά χέρια του καί ἐκοιμήθη. …

Στά Συναξάρια πού διαβάζουμε κάθε ἡμέρα γράφεται: “Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν … ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται”. Δέν λέει “τελείωσε”, ἀλλά “τελειοῦται”. Στήν ἑλληνική γλώσσα ἄλλο εἶναι ὁ βίος καί ἄλλο εἶναι ἡ ζωή, ἄλλο εἶναι τό “τελειώνει” ὁ βίος καί ἄλλο εἶναι τό “τελειοῦται” ἡ ζωή. Δηλαδή, ὁ βίος τελειώνει, ἀλλά ἡ ζωή ὁλοκληρώνεται!

Τό γράφω αὐτό, ἐνῶ ἐγώ δέν βρίσκομαι στήν δική σου κατάσταση καί δέν ξέρω πῶς θά γίνη ἡ ἔξοδός μου ἀπό αὐτήν τήν ζωή. Ἐλπίζω νά μέ ἐλεήση ὁ Θεός νά ἀνταποκριθῶ σέ αὐτά πού γράφω καί διδάσκω.

Ὅταν μοῦ ἔγραψες μέ μήνυμα ὅτι ἤθελες νά γίνης μοναχός πρίν φύγης ἀπό τόν κόσμο αὐτό, αἰσθάνθηκα ἀπορία γιά τό πῶς θά μποροῦσε νά γίνη αὐτό, διότι ἔπρεπε νά εὑρεθῆ Μοναστήρι, νά ὑπάρξη ἔγκριση καί ἄλλα. Ὅταν στήν συνέχεια ἔμαθα ὅτι πῆγες στήν Μονή Διακονέστι, αἰσθάνθηκα ὅτι πιθανόν νά ὑπάρξη δυσκολία, γιατί ἴσως θά χρειαζόσουν μιά ὑποστήριξη στό Νοσοκομεῖο, ὅπως ἔγινε

μέ τόν Γέροντά μου Καλλίνικο, καί ἐπίσης θά χρειαζόσουν μιά ἰδιαίτερη φροντίδα, πού δέν μποροῦν νά σοῦ τήν προσφέρουν οἱ μοναχές, παρά μόνον ἡ Ἄνκα. Ἔπειτα δέν ἤξερα πῶς θά ἀντιδροῦσε ἡ Ἄνκα καί τά παιδιά, πού θά ἤθελαν αὐτόν τόν καιρό νά σέ εἶχαν κοντά τους καί ὄχι μακριά τους.

Μοῦ γράφεις ὅτι ἔχεις τήν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ σου πατρός καί τήν συγκατάθεση τῆς Ἄνκας καί τῶν παιδιῶν σου, νά μείνης στό Μοναστήρι Διακονέστι. Ἐγώ δέν θέλω νά ἀντικρούσω τίς ἀπόψεις τους. Δέν γνωρίζω ὅμως μήπως αὐτοί ὑποχώρησαν πρό τῆς ἐπιμονῆς σου νά πραγματοποιήσης τήν ἀπόφασή σου.

Ἄν μέ ρωτοῦσες γιά τό θέμα αὐτό θά σοῦ ἔλεγα ὅτι προτιμοῦσα νά περάσης τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες τῆς ζωῆς σου –πού δέν γνωρίζουμε πόσες θά εἶναι, γιατί αὐτό εἶναι στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ– μέσα στήν οἰκογένειά σου, γιά νά ἔχης τήν σωματική φροντίδα ἀπό αὐτήν καί νά βρίσκεσαι κοντά σέ ἰατρούς καί σέ Νοσοκομεῖο, γιά νά εἰσέλθης ἐκεῖ ἄν χρειασθῆ, ὥστε νά μή βασανισθῆς καί ὅταν φύγης ἀπό τόν κόσμο αὐτό, τότε νά ἐνταφιασθῆς στήν Μονή Διακονέστι καί νά ἐκπληρωθοῦν ἔτσι οἱ καλές ἐπιθυμίες σου. Αὐτό μοῦ φαίνεται πιό φυσικό.

Ἐγώ δέν ἔχω τίποτα ἄλλο νά κάνω παρά νά προσεύχομαι ὁ τρόπος πού διάλεξες νά φύγης ἀπό τόν κόσμο αὐτόν προσευχόμενος νά σέ ὁδηγήση στόν Παράδεισο. Νά περάσης τό ὑπόλοιπο τοῦ βίου σου εἴτε στό Μοναστήρι εἴτε στήν οἰκογένειά σου μέ πίστη στόν Θεό καί ὅσο μπορεῖς μέ περισσότερη προσευχή. Νά προσεύχεσαι νοερά, καρδιακά. Νά λές συνέχεια τήν εὐχή τοῦ Ἰησοῦ μέ πολλή ἀγάπη στόν Θεό. Νά μήν ἀφήνης τό γλυκύτατο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά χείλη σου, τόν νοῦ σου καί τήν καρδιά σου.

Ἐπίσης, νά προσεύχεσαι στήν μεγάλη Μητέρα μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅπως λέμε στήν εὐχή τοῦ Ἀποδείπνου, «Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε Θεόνυμφε Δέσποινα ... πάρεσό μοι ἀεί ὡς ἐλεήμων καί συμπαθής καί φιλάγαθος, ἐν μέν τῷ παρόντι βίῳ θερμή προστάτις καί βοηθός, τάς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτειχίζουσα καί πρός σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου τήν ἀθλίαν μου ψυχήν περιέπουσα καί τάς σκοτεινάς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρῳ αὐτῆς ἀπελαύνουσα, ἐν δέ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ρυομένη κολάσεως, καί τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα».

Καί ὅταν πᾶς ἐκεῖ πού ἐπιθυμεῖς, νά προσευχηθῆς στόν Θεό γιά μένα γιά νά ζῶ κατά τόν τρόπο τῶν ἁγίων Πατέρων, ὥστε ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα τῆς ἀναχώρησής μου ἀπό τόν κόσμο αὐτό νά φύγω προσευχόμενος, γιά νά γίνη αὐτό πού ἔγραψε ὁ Γέροντάς μου Καλλίνικος στήν διαθήκη του: «Τό ἔλεός τοῦ Κυρίου ἄς μέ συνοδεύῃ

κατά τήν ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου ἐκδημίαν μου».

Τί νά σοῦ γράψω ἄλλο; Εὔχομαι ὁ Θεός νά σοῦ δείξη τόν καλύτερο τρόπο νά περάσης τίς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς σου, νά ἔχης συνεχῆ προσευχή, εὐλογημένη τελείωση, καλή συνάντηση μέ τόν γλυκύτατό μας Χριστό καί νά ἔχουμε καλή συνάντηση στίς Μονές τοῦ Παραδείσου».

Μέ τό γράμμα αὐτό καί ἰδιαίτερα μέ τήν ἐπικοινωνία μέ τόν Μίρτσια, ἰδίως τόν τελευταῖο καιρό, αἰσθανόμουν ἔντονα ὅτι προετοίμαζα σάν προπονητής ἕναν ἄνθρωπο γιά τό ταξίδι του στήν ἀληθινή πατρίδα. Ἐκεῖνος μέ προκαλοῦσε σέ μιά τέτοια προετοιμασία, καί στήν συνέχεια, ὅταν τοῦ ἀπαντοῦσα, ἐκεῖνος ἀνταποκρινόταν μέ ὑπακοή στόν λόγο μου, ὡς καλός μαθητής.

Ὅταν ὁ Μίρτσια ἔλαβε τήν ἐπιστολή μου, ὡς τέλειος ὑποτακτικός πού πάντοτε προσπαθοῦσε νά καταλάβη στό βάθος τόν λόγο μου, ἐπέ-στρεψε στήν οἰκογένειά του καί προετοιμαζόταν στό σπίτι του γιά τό γεγονός τοῦ θανάτου του «ἑορταστικά»! Μοῦ ἔγραψε:

«Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάρα πολύ γιά τήν ἀπάντησή σας. Δόξα τῷ Θεῷ! Ἡ Ἄγκα θά ἔρθει αὔριο στό Διακονέστι νά μέ πάρει στό σπίτι. Μέ ἀγάπη καί εἰρήνη».

Τοῦ ἀπάντησα συγκινημένος:

«Ὁ Θεός νά εἶναι μαζί σου καί νά ἔχης εἰρήνη στήν καρδιά σου. Ὁ Θεός βλέπει τήν πρόθεση τῆς ψυχῆς σου καί τήν ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς σου καί θά τά ἱκανοποιήση ὅλα, ὅπως τά ἐπιθυμεῖς. Θά εἶσαι κατά τήν καρδία μοναχός».

Πράγματι, αἰσθανόμουν ὅτι εἶχα νά κάνω μέ ἕναν πολύ εὐαίσθητο καί συνειδητοποιημένο Χριστιανό, ἕναν ἔγγαμο Χριστιανό πού ζοῦσε ὡς μοναχός στήν καρδιά.

Ἡ μακαρία τελείωσή του

Ὁ Μίρτσια, παραμένοντας στό σπίτι του καί περιμένοντας τόν θάνατό του, προσευχόταν, εἶχε χαρά γιά τήν συνάντησή του μέ τόν Χριστό. Οἱ ἐνορίτες του, μαζί μέ τόν Ἱερέα καί τά παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου στά ὁποῖα δίδασκε, πῆγαν μιά ἡμέρα γιά νά τόν ἀποχαιρετήσουν. Τό video αὐτῆς τῆς συναν-τήσεως εἶναι μοναδικό.

Ἡ Γερόντισσα Εὐλογία, ἡ ὁποία ἤθελε νά μάθη λεπτομέρειες γιά τίς τελευταῖες ὧρες τῆς ζωῆς του, ἔλαβε ἀπό τήν Ἄνκα τό ἑξῆς μήνυμα:

«Μέχρι τό Σάββατο, ἡ κατάσταση τοῦ Μίρτσια ἦταν καλή. Ἦταν διαυγής, ἀλλά δέν

μποροῦσε νά περπατήσει. Ἔπειτα, μετά ἀπό τήν Λειτουργία, εἶχε μία σύσπαση ἡ ὁποία τοῦ προκάλεσε πάρεση στήν ἀριστερή πλευρά καί ἄρχισε νά μιλάει καί νά καταπίνει ὅλο καί πιό δύσκολο. Τήν Δευτέρα δέν μποροῦσε νά μιλήσει πιά, ἀλλά ἔγραφε στό χαρτί ὅ,τι εἶχε ἀνάγκη. Ἀνάμεσα σέ αὐτές τίς ἀνάγκες πάντα ἔγραφε καί “Δόξα τῷ Θεῶ!”(καί στά ἑλληνικά). Ἐμεῖς εἴδαμε ὅτι ἡ κατάστασή του χειροτερεύει, ὅμως πολλές φορές εἶχε περάσει τέτοιες καταστάσεις καί εἶχε ἐπανέλθει.

Ὡστόσο, τήν Τρίτη τό πρωΐ εἶχε ἀρχίσει νά ἀναπνέει ὅλο καί πιό δύσκολα. Καλέσαμε ἕναν ἱερέα ἀπό τήν γειτονιά μας πού τόν κοινώνησε. Ὁ ἴδιος ὁ Μίρτσια ζήτησε αὐτό, μέ σημεῖα, δείχνοντας κάποιον πού εὐλογεῖ, καί ἔτσι κατάλαβα ὅτι θέλει ἕναν ἱερέα.

Ἦρθε μετά καί ὁ πνευματικός του, τόν ὁποῖο εἴχαμε εἰδοποιήσει ὅτι ὁ Μίρτσια εἶναι χειρότερα. Τοῦ διάβασε πολλές προσευχές καί ψαλμούς. Ὁ Μίρστεα ἀναστέναζε, εἶχε πόνους διότι δέν μπορούσαμε νά τοῦ δώσουμε πιά παυσίπονα, ἐπειδή δέν μποροῦσε νά καταπιεῖ. Ἔπαιρνε ἐλαφρά φάρμακα ἐναντίον τοῦ πόνου – αὐτό ἦταν ἕνα δῶρο ἀπό τόν Θεό πού δέν χρειαζόταν κάτι δυνατό. Ὁ ἴδιος δέν ἤθελε νά πάρει μορφίνη, γιά νά εἶναι διαυγής ὅταν φύγει στόν Κύριο. Καθώς ὁ πνευματικός τοῦ διάβαζε προσευχές, ἐμεῖς ἀναρωτιόμασταν ἄν ἀκούει πιά ἤ ἄν μᾶς καταλαβαίνει. Ὅμως, εἴδαμε ὅτι καταλαβαίνει τά πάντα, καί μέ τήν καρδιά, διότι στόν 50ό ψαλμό τοῦ ἔρευσε ἕνα δάκρυ. Αὐτό τό δάκρυ τό ἐκτιμῶ πολύ.

Ὅταν ὁ πνευματικός τελείωσε νά διαβάζει τίς εὐχές, τόν πῆρε ἕνας ἐλαφρύς ὕπνος καί ἠρέμησε πολύ. Πάλι, αὐτό ἦταν ἕνα δῶρο ἀπό τόν Θεό ἐπειδή στήν πραγματικότητα θά ἔπρεπε νά ἔχει πόνους, διότι δέν πῆρε παυσίπονα. Ὅμως οἱ προσευχές τόν ἠρέμησαν πολύ καί κοιμόταν μετά ὅλη τήν ἡμέρα. Ἐπίσης ἄν καί ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητος, τό μόνο πού κουνιόταν στό χέρι του ἦταν τό κομποσχοίνι.

Κάποια στιγμή, περίπου 20 λεπτά, ἔκλαψε μέ πολλά δάκρυα σέ ἐκεῖνο τόν ἐλαφρό ὕπνο του. Εἶμαι σίγουρη ὅτι δέν ἔκλαψε ἐξαιτίας τοῦ πόνου, γιατί ἀπό τόν πόνο μόνο βογγοῦσε, δέν ἔκλαιγε. Γενικά δέν ἔκλαιγε ποτέ πρίν, μόνο σέ αὐτήν τήν τελευταία ἡμέρα. Καί ὑπῆρχε ἀκόμη μιά στιγμή στήν ὁποία ἡ Ἰλεάνα (ἡ κόρη του) τοῦ διάβαζε ἀπό τήν πρός Κορινθίους Ἐπιστολή καί τότε ἔκλαψε μέ λυγμούς, ὅμως αὐτό συνέβη πρίν ἀπό μιά ἑβδομάδα.

Καί τήν τελευταία ἡμέρα ἔκλαψε μέ λυγμούς, σάν νά ἦταν κάποιος μπροστά του ἤ σάν νά μιλοῦσε μέ κάποιον, ἐπειδή κουνοῦσε τούς ὤμους σάν νά ἔλεγε “δέν ξέρω”.

Κατά τίς 16.30, ξαφνικά, μέσα ἀπό τόν ὕπνο ἔβγαλε μιά κραυγή. Ἤμουν μαζί του. Νόμισα ὅτι ἔφυγε γιατί εἶχε μελανιάσει τό πρόσωπό του, ἀλλά ἀκολούθησαν καί

ἄλλες κραυγές (μᾶλλον αὐτό γινόταν ἀπό τούς πόνους πού προκαλοῦσε ὁ ὄγκος στόν ἐγκέφαλο). Κάλεσα τήν μητέρα του καί τόν κρατήσαμε κάθε μία ἀπό τά χέρια. Ὁ Μίρστεα ἠρέμησε καί ἄρχισε νά ἀναπνέει πάλι φυσικά καί νόμισα ὅτι πέρασε αὐτή ἡ δύσκολη στιγμή.

Ὅμως δέν ἦταν ἔτσι καί ἔνιωσα πώς χάνει τόν παλμό τῆς καρδιᾶς. Εἶχα τό ἕνα χέρι μου στό χέρι του καί τό ἄλλο πάνω ἀπό τήν καρδιά του. Κάποια στιγμή δέν ἔνιωσα τόν παλμό του, ἀλλά ἡ καρδιά του συνέχιζε νά χτυπᾶ. Ἐν τῷ μεταξύ ἦρθε καί ἡ Ἰλεάνα. Ὅλοι προσευχόμασταν. Ἔπειτα ὁ Μίρστεα ἔφυγε στόν Θεό εἰρηνικά. Ἦταν τόσο ἀπαλά πού δέν μποροῦσα νά πιστέψω ὅτι ἔφυγε, μένοντας ἀκόμα μέ τό χέρι πάνω ἀπό τήν καρδιά του.

Ἄν καί πρίν φύγει ἀπό τήν ζωή εἶχε ἐκεῖνο τό χρῶμα σκοτεινό κόκκινο, λίγο μετά ἀπό τήν κοίμησή του ἀπόκτησε ἕνα λευκό φωτεινό χρῶμα, πολύ ὄμορφο. Ὁ Μίρστεα ἔχει ἤρεμο πρόσωπο καί ἔφυγε εἰρηνικά, ὅπως εἶναι τό ὄνομά του (τό ὄνομα Mircea, τό ὁποῖο προέρχεται ἀπό τά σλαβονικά, σημαίνει «εἰρηνικός»). Ὁ Θεός νά τόν ἀναπαύσει στήν Βασιλεία Του, στόν χῶρο τῶν Ἁγίων. Ἡ Ἰλεάνα τοῦ ἔκλεισε τά μάτια κατά τήν ἐπιθυμία του».

Ἡ περιγραφή αὐτή εἶναι ρεαλιστική καί πολύ δυνατή. Αὐτό τό ἴδιο τό γεγονός εἶναι πολύ δυνατό. Συνέχισε ἡ Γερόντισσα Εὐλογία:

«Ἡ Ἄνκα καί τά παιδιά εἶναι ἤρεμα. Ἡ Ἄνκα αἰσθάνθηκε στήν καρδιά της τόν Μίρστια μετά τήν κοίμησή του, γι’αὐτό δέν μποροῦσε νά πιστέψει ὅτι ὁ Μίρτσια ἔφυγε. Τόν νιώθει μαζί της ἐν τῷ Κυρίῳ.

Τόν ἀπασχολοῦσε ἡ θεολογία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί ἐνδιαφερόταν γιά μιά λεπτομέρεια ἀπό τήν θεολογία τοῦ Ἁγίου. Ἀκόμα καί τήν Δευτέρα πού δέν μποροῦσε πιά νά μιλήσει ἔγραψε στό χαρτί περί τοῦ Ἁγίου καί Δόξα Σοι Κύριε, δόξα Σοι!».

Ἐπίσης, ἡ Γερόντισσα στό ἴδιο μήνυμά της μοῦ ἔγραψε:

«Ὁ Μίρτσια εἶχε μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἕνα εὐλογημένο τέλος, ἐν εἰρήνῃ καί ἐλπίζουμε νά ἀποκτήσει τό θέαμα καί τήν φωνή πού ἐπιθυμοῦσε.

Σᾶς ἔστειλα μέ λεπτομέρειες αὐτό πού μοῦ εἶπε καί μοῦ ἔγραψε ἡ Ἄνκα. Τώρα Σᾶς γράφω αὐτό πού εἶδα ἐγώ.

Ὁ Κύριος ἔκανε νά βρεθῶ στό Βουκουρέστι χθές καί ἔφτασα γρήγορα στό Μίρτσια. Ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς του ἐνῶ ἦταν ἄρρωστος ἦταν ἕνα ἀληθινό μαρτύριο, πού ὁ Μίρτσια τό βίωνε μέ ταπείνωση, μέ ὅλη τήν καρδιά του, ἀκόμη καί μέ πόθο.

Δέν πῆρε ἀναλγητικά, μόνο κάτι συνηθισμένο, πού παίρνουμε καί ἐμεῖς. Τώρα, μετά ἀπό τόν θάνατό του εἶδα ὅτι εἶχε μιά ἀνοιχτή, φοβερή πληγή στήν πλευρά του. Συγκλονίστηκα ἐπειδή ἦταν ἡ ἴδια μέ τήν πλευρά στήν ὁποία ὁ Κύριός μας ἐνύχθη. Ἔμεινα χωρίς λόγια... Ὅλο τό σῶμα του γεμάτο μέ ὄγκους, πού σέ κάποια σημεῖα φαίνονταν.

Σήμερα τό ἀπόγευμα θά φτάσει στό μοναστήρι, πρῶτα ὁ Θεός. Ἡ κηδεία του θά γίνει τήν Πέμπτη στίς 12.

Δοξάζω τόν Θεό γιά τήν ψυχή τοῦ Μίρτσια.

Σᾶς ἀγάπησε καί Σᾶς ἀγαπάει ὡς ἀληθινός μαθητής ἐν Χριστῷ, τηρώντας μέ μεγάλη εὐλάβεια καί λαμβάνοντας τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως τόν Ἴδιο τόν Κύριο.

Λυπᾶμαι τώρα πολύ πού δέν κατάφερα νά Σᾶς μεταφέρω καλά ὅλα γιά αὐτόν, ὅμως ὁ Κύριός μας ἔχει ἐνεργήσει πάνω ἀπ' ὅλα.

"Ἐν τῷ Φωτί Του ὀψόμεθα φῶς" μαζί μέ ὅλους τους Ἁγίους πού παρακολούθησαν τόν Ἀμνό τοῦ Θεοῦ!».

Ὁ Μίρτσια ὄντως πέρασε ἀπό μαρτύριο, χωρίς δυνατά ἀναλγητικά, γιά νά ἔχη διαύγεια γιά τήν προσευχή καί νά συναντήση τόν Χριστό μέ χαρά».

Τό «λαμπερό πασχαλιάτικο πανηγύρι»

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἦταν ἕνα μικρό Πάσχα. Μοῦ ἔγραψε ἡ Γερόντισσα Εὐλογία:

«Μέρα καί φῶς! Εὐλογεῖτε Ἅγιε Πάτερ!

Ἦταν ἕνα λαμπερό πανηγύρι τό πέρασμα τοῦ Μίρτσια. Καί ὅλοι τό ἔνιωσαν. Ἦλθαν ἀρκετοί ἄνθρωποι. Ὁ Μίρτσια εἶναι πολυαγαπημένος, καί ὁ λόγος καί ὁ βίος του, ἰδιαίτερα τά τελευταῖα χρόνια, ἀγαπώντας τήν ἡσυχαστική θεολογία καί ἀναζητώντας νά γίνει αὐτή ἡ θεολογία ζωή του, ἔχουν ἀλλάξει πολλούς ἀνθρώπους. Ἦταν ἕνας μικρός ἡσυχαστής ἀπόστολος!

Ἔλαβαν μέρος 10 ἱερεῖς.

Τό βράδυ ὅταν ἔλαβα τό μήνυμά Σας ἤμουν μέ τήν Ἄνκα καί τῆς τό διάβασα καί τῆς ἔδωσα τίς φωτογραφίες. Μόλις μοῦ διηγοῦνταν ἕναν λόγο πού τούς εἴπατε σέ αὐτό τό πανηγύρι ἀπό τήν Μονή Πελαγίας.

Χάρηκε πάρα πολύ. Καί γιά τήν Ἄνκα ἡ ἀκολουθία ἦταν γεμάτη φῶς πραγματικά, σέ ἕναν θαυμάσιο τρόπο. Μοῦ ὁμολογοῦσε αὐτά μέ ντροπαλότητα. Καί Σᾶς εὐχαριστεῖ... πάνω ἀπό τά λόγια.

Ἡ Ἄνκα εἶναι γεμάτη φῶς μέ τίς εὐχές Σας, μεσολάβησε καί ὁ Μίρτσια νομίζω. Καί ἐγώ χαίρομαι καί εὔχομαι νά κρατήσει τό δῶρο. Καί ἡ Ἄνκα εὔχεται γιά αὐτό, νά κρατήσει ζωντανή τήν πνευματική κληρονομιά καί τό δῶρο πού τό ἔλαβε ἀπό αὐτές τίς ἐμπειρίες.

Δέν ξέρω τί ἄλλο νά πῶ... συγχωρέστε με.

Εὐχαριστοῦμε τῷ Κυρίῳ πού μᾶς χάρισε νά γνωρίσουμε ἕναν εὐλογημένο ἄνθρωπο, ἕναν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ!!».

Τί θαυμάσιες ἐκφράσεις: «Λαμπερό πανηγύρι», «Πάσχα», «ἀγαπώντας τήν ἡσυχαστική θεολογία», «ἀναζητώντας νά γίνει αὐτή ἡ θεολογία ζωή του», «ἕνας μικρός ἡσυχαστής ἀπόστολος», «ἡ Ἄνκα εἶναι γεμάτη φῶς», «νά κρατήση τό δῶρο», «τήν ζωντανή κληρονομιά»!! Μοῦ φαίνεται ὅτι διάβαζα συναξαριακά κείμενα!

Μιά Χριστιανική ξυνωρίς

Ὕστερα ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ Ἄνκα, ἡ σύζυγος τοῦ Μίρτσια, μοῦ ἔστειλε μιά σημαντική ἐπιστολή.

«02 Νοεμβρίου 2019

Σεβασμιώτατε Πάτερ,

Σᾶς γράφω μερικά λόγια εὐχαριστίας γιά ὅλα ὅσα κάνατε γιά μᾶς. Ἄν ὁ Μίρτσια ἅγιασε τήν ψυχή του, ὀφείλεται σέ Σᾶς, στήν θεολογία πού μᾶς μεταδώσατε, στίς συμβουλές μέ τίς ὁποῖες μᾶς καθοδηγήσατε καί στίς προσευχές μέ τίς ὁποῖες μᾶς σκεπάσατε. Κυρίως τόν τελευταῖο χρόνο πού ἤμασταν πολύ διασκορπισμένοι στίς μέριμνες τοῦ κόσμου αὐτοῦ, κάθε λόγος πού μᾶς στείλατε ἦταν ἀποφασιστικός γιά τήν πορεία τοῦ Μίρτσια. Ἔκανε τέλεια ὑπακοή γιά Σᾶς κάθε φορά, ἀκόμα καί τότε ὅταν ἤθελε θερμά κάτι ἄλλο. Ἤθελε νά γίνει μοναχός, ἀλλά ἔμεινε στόν κόσμο. Ἤθελε νά πεθάνει στό μοναστήρι, ἀλλά ἐπέστρεψε στήν οἰκογένεια. Ἤθελε νά μήν κάνει καμία ἄλλη θεραπεία, ἀλλά ἀκολούθησε δύσκολες θεραπεῖες μέχρι τήν τελευταία μέρα μόνο γιά τόν λόγο Σας. Καί προπαντός προσευχήθηκε μέχρι τήν τελευταία στιγμή (ἤ τουλάχιστον ἕως μπόρεσε σωματικά), ἐπειδή μᾶς ὑπενθυμίσατε τήν προσευχή ξανά καί ξανά. Γι’ αὐτό σώσατε τήν ψυχή του καί τίς ψυχές μας.

Μᾶς συγκίνησαν πολύ τά μηνύματα πού μᾶς εἴχατε στείλει γιά τά ὁποῖα δέν εἴμαστε ἄξιοι καί τά ὁποῖα μᾶς συγκλόνισαν, λιώνοντας τίς καρδιές μας. Ἡ ἀγάπη Σας ἦταν μιά ἀτομική βόμβα γιά τήν σκληρότητα τῶν καρδιῶν μας. Ξέρω ὅτι ἤσασταν κοντά στόν Μίρτσια ὄχι μόνο φανερά ἀλλά καί νοερά, ξέρω ὅτι τόν καθοδηγήσατε καί τόν ἐνισχύσατε περισσότερο ἀπό ὅ,τι μποροῦμε ἐμεῖς νά καταλάβουμε. Ἦταν ἀληθινός μαθητής καί πνευματικό παιδί Σας. Χωρίς Ἐσᾶς δέν ξέρω πῶς θά εἴχαμε ἀντέξει, γιατί ὑπῆρξαν πολύ δύσκολες στιγμές, ὄχι μόνο ἐξαιτίας τῆς ἀρρώστιας, ἀλλά καί τῶν πολλῶν πειρασμῶν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε ἐκ μέρος τοῦ Μίρτσια καί γιά ἄλλα δύο δῶρα: τήν Γερόντισσα Γαλακτία καί τήν Γερόντισσα Εὐλογία, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐνθάρρυναν μέ τίς προσευχές τους πάρα πολύ. Ὁ Μίρτσια εἶναι ἕνα πήλινο δοχεῖο πλασμένο ἀπό Ἐσᾶς γιά νά δεχτεῖ τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος .

Σᾶς εὐχαριστοῦμε. Ἡ προσευχή Σας εἶναι ἡ ἀναπνοή μας!

Ἄνκα καί τά παιδιά».

Ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι ἐγώ δέν ἔκανα τίποτε σπουδαῖο, ἀλλά ὅσα γράφει ἡ Ἄνκα δείχνουν τήν εὐαισθησία τῆς καρδιᾶς της. Καί ἐκείνη ἀποδείχθηκε μιά εὐλογημένη Χριστιανή. Τῆς ἀπάν-τη-σα:

«Ἀγαπητή μου Ἄνκα,

Διάβασα τήν ἐπιστολή σου μέ πολλή συγκίνηση. Ἤδη ἡ εὐλογημένη κοίμηση τοῦ Μίρτσια μέ συγκίνησε πολύ. Παρακολουθοῦσα καρδιακά ὅλα τά γεγονότα πού συνέβησαν, καθώς ἐπίσης τήν ὥρα πού γινόταν ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία προσευχόμουν καρδιακά στό κελλί μου. Ἤμουν καί ἐγώ ἀνάμεσά σας. ...

Ὁ Μίρτσια ἦταν εὐλογημένος ἄνθρωπος. Τόν ἀγάπησα ὅπως καί ἐσένα ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού σᾶς γνώρισα. Διέκρινα μέσα σας ἕναν ἀγνό ζῆλο γιά τόν Θεό.

Ἀπό τίς πρῶτες φορές πού συνάντησα τόν Μίρτσια θυμᾶμαι ἕνα περιστατικό. Στό ἀεροδρόμιο τοῦ Βουκουρεστίου ἦρθαν πολλοί ἄνθρωποι νά μέ συναντήσουν καί νά ἀκούσουν κάποιο θεολογικό λόγο. Ὅταν μετακινούμουν, πολλοί ἄνθρωποι μέ ἀκολουθοῦσαν. Τότε ὁ Μίρτσια μοῦ εἶπε: «Διάβασα τήν ζωή τοῦ ἁγίου Παϊσίου Βελιτσκόφσκι, πού μοῦ ἄρεσε. Ἤθελα νά ζοῦσα τότε γιά νά καταλάβω γιατί τόν ἀκολουθοῦσαν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτό τό βλέπω τώρα πῶς σᾶς ἀκολουθοῦν οἱ ἄνθρωποι, πού μιλᾶτε γιά τήν νοερά προσευχή. Ἔτσι κάπως θά γινόταν καί μέ τόν ἅγιο Παΐσιο Βελιτσκόφσκι».

Ἤθελε νά ἀκούη τόν λόγο μου καί νά διαβάζη τά κείμενά μου. Αὐτό τόν ὁδήγησε νά προσπαθήση νά μάθη τήν ἑλληνική γλώσσα. Ἔτσι ἄκουγε ὅλες τίς ὁμιλίες μου, διάβαζε τά κείμενά μου καί χαιρόταν πολύ. Ἰδιαίτερα κάποτε μοῦ ἔγραψε ἐνθουσιασμένος, ὅταν διάβασε στήν στάση λεωφορείου ἤ στό λεωφορεῖο (δέν θυμᾶμαι καλά) τό μικρό βιβλίο μου μέ τίτλο: «Τό μυστήριο τῆς παιδείας τοῦ Θεοῦ», στό ὁποῖο γινόταν λόγος γιά τήν πρώτη ἔλευση τῆς θείας Χάριτος, τήν ἄρση ἤ ὑποστολή τῆς θείας Χάριτος καί τήν ἐκ νέου ἔλευσή της. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ὅτι τοῦ ἄρεσε αὐτό τό βιβλίο, πράγμα πού ἔδειχνε τά ἐνδιαφέροντά του.

Σέ μιά ἀπό τίς συναντήσεις μας στήν Ναύπακτο ἄνοιξε τήν καρδιά του καί ἦταν ἀρκετά ἐξομολογητικός. Μοῦ φανέρωσε τό ἐσωτερικό του κόσμο. Καί ἐγώ τοῦ ἔδειξα ἰδιαίτερη ἀγάπη. Πιστεύω νά θυμᾶσαι γιά τό πῶς σᾶς ὁμίλησα ὅταν ἤσουν καί ἐσύ στήν Μητρόπολη κάποια χρονιά, νομίζω τήν παραμονή τῶν Θεοφανείων.

Ἔβλεπα τήν ὑπακοή του. Εἶχε τούς πόθους του, ἐγώ προσπαθοῦσα διακριτικά νά τοῦ λέγω τήν ἄποψή μου καί ἐκεῖνος ἀμέσως συνελάμβανε τό βαθύτερο νόημα τῶν λόγων μου καί τό ἐφήρμοζε. Εἶχε μεγάλη διάθεση ὑπακοῆς.

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀσθενείας του μέ τήν καρδιά μου κατάλαβα ὅτι ἤθελε νά ζήση, γιατί σέ ἀγαποῦσε πολύ, καθώς ἐπίσης ἀγαποῦσε καί τά παιδιά. Ὅμως, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἔρχεται ὁ θάνατός του, τότε δόθηκε ὁλόκληρος στόν Θεό καί ἤθελε νά Τόν συναντήση προσευχόμενος. Μοῦ τά ἔγραφε σέ μήνυμά του...

Αὐτά τά γράφει ἕνας γενναῖος ἄνθρωπος, ἕνας καλός καί εὐλογημένος μαθητής

τοῦ Χριστοῦ. Καί ἔτσι εἶχε πράγματι μιά ὁσιακή κοίμηση, μέσα στήν Χάρη τοῦ Θεοῦ καί συνάντησε τόν Χριστό πού ἀγαποῦσε.

Ἤθελα νά κοιμηθῆ μέσα στό σπίτι του, κοντά σας, γιά νά δῆτε πῶς φεύγει ἀπό τόν κόσμο αὐτόν ἕνας καλός Χριστιανός.

Πρέπει νά ἔχης εὐγνωμοσύνη στόν Χριστό πού σοῦ ἔδωσε τόν Μίρτσια ὡς δῶρο Του. Ἀλλά βέβαια, τό ξέρω πολύ καλά, ὅτι καί ἐσύ ἦσουν δῶρο τοῦ Θεοῦ σέ αὐτόν. Σέ ἀγαποῦσε πολύ, ἀλλά ἄν ἔφθασε σέ αὐτό τό σημεῖο ὁ Μίρτσια, αὐτό ὀφειλόταν καί σέ σένα, ἀφοῦ στάθηκες κοντά του ὡς ἀξία σύζυγος καί εὐλογημένη Χριστιανή.

Ὅπως σᾶς τό εἶπα, αἰσθάνομαι καί ἐγώ ὅτι εἶμαι μέρος τῆς οἰκογένειάς σας, καί θά ἔχετε τήν ἀγάπη μου.

Παρακαλῶ νά δώσης τήν ἀγάπη μου στήν Ἰλεάνα, τήν Μαρία καί τόν Ἰωακείμ. Εἶναι ἄξια παιδιά, ἀξίων καί εὐλογημένων γονέων.

Ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογῆ πλούσια. Τώρα πού ὁ Θεός ἔχει κοντά Του τόν Μίρτσια, θά ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιά σᾶς».

Ἡ ὀμορφιά τοῦ «χιονισμένου Παραδείσου»

Τό ἐκπληκτικό εἶναι ὅτι μοῦ ἐστάλη ἕνα μικρό κείμενο τοῦ Μίρτσια, πού τό δημοσίευσε στίς 22 Ἰουλίου 2019, τρεῖς μῆνες πρίν τήν ἐν Κυρίῳ κοίμησή του. Ἔγραφε πολύ θεολογικά καί ποιητικά:

«22 Ἰουλίου 2019,

Χθές τό βράδυ, ἀργά, βγῆκα νά κάνω μιά βόλτα στόν Παράδεισο, στόν Παράδεισο πού ἐμφανιζόταν στό χωριό μου ὑπό τό κρισάρισμα τῆς χιονόπτωσης.

Ἤμουν μόνος μου. Κανένας ἄνθρωπος. Γιά ποιόν δημιουργήθηκε ὁ Παράδεισος, ἄραγε; Δέν ἦταν κανείς μέ τόν ὁποῖο νά μοιραστῶ αὐτή τήν ὀμορφιά. Ἁπλῶς χιόνιζε καί ἡ γῆ λάμβανε τήν σκέπη της. Κανένα ἴχνος λάσπης, πληγῶν καί ἐνοχῶν. Ὅλα ἄσπρα καί καθαρά. Κανένα ἴχνος λογισμῶν. Μόνο ὁ Παράδεισος. Καί τότε θυμήθηκα ἀμέσως ὅτι ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος μοῦ εἶπε σέ ἕνα καλοκαιρινό βράδυ ὅτι ἔβλεπε τήν Χάρη σάν μιά χιονόπτωση πού ἔπεφτε πάνω ἀπό τό μέτωπό του. Ἡ Παναγία ἔστελνε τό χιόνι τῆς χάρης της πάνω ἀπό τήν διψασμένη γῆ τῆς καρδιᾶς μας. Εὐτυχισμένη ἕνωση”».

Τό ἀκόμη ἐκπληκτικότερο εἶναι ὅτι τήν ἡμέρα τῆς κηδείας του εἶχε πέσει τό πρῶτο χιόνι στόν τόπο πού θά ἐνταφιαζόταν, δηλαδή ἦταν ὁ «παράδεισος τοῦ Μίρτσια». Ἔπεσε τό χιόνι στήν «διψασμένη γῆ τῆς καρδιᾶς» τοῦ Μίρτσια, ἄσπρο καί καθαρό,

χωρίς «κανένα ἴχνος λογισμῶν», «χωρίς κανένα ἴχνος λάσπης, πληγῶν καί ἐνοχῶν», ἦταν μιά «εὐτυχισμένη ἕνωση» τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ μέ τήν διψασμένη καρδιά τοῦ Μίρτσια!!

Τό χιόνι εἶναι σύμβολο καθαρότητος τῆς καρδίας, κατά τόν λόγο τοῦ Προφητάνακτος Δαυίδ: «Πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι». Ὅμως, στήν περίπτωση αὐτή, ὅπως εἶναι γνωστό σέ μένα, «τό χιόνι τοῦ Μίρτσια» εἶναι οἱ λόγοι τῶν ὄντων, κατά τόν ἅγιο Μάξιμο τόν Ὁμολογητή, δηλαδή ἡ ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ στήν κτίση. Εὐλογημένος «ὁ χιονισμένος Παράδεισος» τοῦ Μίρτσια πού σκορπᾶ θαλπωρή, ζεστασιά καί ἐλπίδα. Εὐλογημένη ἡ ἐπιστροφή του στήν ποθεινή πατρίδα, τήν φωτεινή, τό αἰώνιο πάσχα.